

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“– Jurga Jurgulienė

Jurga Jurgulienė pilaitiškiams pažįstama iš praeitų metų poezijos pavasariui skirtos knygelės „Iš aukštybių žydros gilumos“. Tai mūsų nauja bičiulė iš kaimyninių Karoliniškių. Ji save pristato: „Esu vanduo /arba banga, /kada pakyla vėjas... /esu beviltiškas ruduo, pavasarį įsimylėjęs... /esu ugnis ir juodas židinytis, /kada tamsi naktis už lango, /esu maža, maža vinis beribėje visatoje /Kūrėjo rankoje..“. Na, o kaip ją pristato eilėraščiai? Atsakymai čia:

...aš nieko neturiu,
tik keistą debesį, kuris nulijo,
dar rožės žiedlapį
kuris nukrito po lietaus
ir saulės spindulį,
kuris nakties nebijo,
kai atsikėlęs pirmas
žvelgia iš dangaus...
aš nieko neturiu
tik rasą – žalią, žalią
ir baltą sniegą vidury žiemos
dar žemuoges pirmas
visai gale birželio
ir tikrą aidą ten aukštai, kalnuos.....
o taip.. turiu dar žodį
ir dar mintį,
svajonę,
dūkstančią tarp pievos dobilų
ir paslaptį turiu,
kurią reikės įminti,
įbridus sielos upėn,
kur ne juokais gilų

Braidymai

Brendam per smalą,
tarsi per sniegą,
pėdos palieka
smalų it sniege,
krentam ir bėgam,
nubundam, užmiegam
ir pasiklystam

laike – ne laike...
Brendam per vandenį,
tarsi per ugnį,
žarijos it akmenys
slepias giliai,
krentam ir bėgam,
užmiegam bedugnėj
ir pasiklystam
žolėj – ne žolėj...
Brendam per sapną,
tarsi per rūką,
krentam ir bėgam,
nubundam nakty,
pėdos palieka
ir vanagas sukas,
kol tebebraidom
stoty – ne stoty...
...Tarp pasaulio stogo
ir pasaulio krašto
laiko juostą audžia
bitės avily,
tarp akių ir pirštų
keistas Brailio raštas –
neša jį lyg žinią
vėjai keturi...
Tarp pasaulio stogo
ir pasaulio krašto
lopšines dainuoja
aidas virš kalnų
tiems, kurie užmigo,
nepažinę rašto
ir tiems, kurie prabudo
toli nuo namų...

Šiandien

Šiandien aš budelis
arba auka,
o gal kažkas tarp jų,
pražydes krūmas
arba nulaužta šaka,
o gal kažkas, kas už spyglių...
Šiandien aš šiapus
arba kitoj pusėj,
o gal – nei ten, nei ten,
atrodo, regis
nenukriaustum musės,
o gal nukriaustum,

kad tik išgyvent...
Šiandien aš žemė
arba dangus,
o gal kažkas tarp jų –
esu žmogus,
tiktai žmogus
vis rašantis krauju....

Atspindys

Tu – veidrodis,
o aš – tik tavo atspindys,
lyg vandenyne
ar stiklinėje arbatos,
kai aš plaštakė pievoje,
tu – virš laukų drugys
ir horizontai mums
vienodai matos...
Kai tu šypsaisi,
aš juokiuos,
kai tu verki,
pravirksta mano rankos
ir saulės spinduliuos karštuos
kartu atspindim
žydrą dangų...
Tu – veidrodis,
o aš tik atspindys jame,
lyg dvi planetos
tarp planetų,
pasaulis mūsų lyg kine
dvi vietos salėj
tarp daugybės vietų...